

Arrest

nr. 228 947 van 19 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 juli 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOU, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juli 2019 geeft de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 13).

1.2. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van ZP BRUXELLES CAPITALE IXELLES (BRUXELLES) op 14.07.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam: C. L.

Voornaam: C. A.

Geboortedatum: 02.04.1973

Geboorteplaats: Cali
Nationaliteit: Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 14.07.2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor opzettelijke slagen en/of verwondingen. (PV nummer BR.43.LL.072587/2Q19 van de politiezone van ZP BRUXELLES CAPITALE IXLLES (BRUXELLES).) Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij een aankomstverklaring heeft afgelegd op 10.01.2019 bij de gemeente St-Joost- Ten-Node dewelke zijn verblijf rechtvaardigde tot 09.04.2019. Betrokkene kan niet aantonen dat hij het grondgebied in tussentijd heeft verlaten noch dat hij zijn verblijf nadien op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor opzettelijke slagen en of verwondingen. (PV nummer BR.43.LL.072587/2019 van de politiezone van ZP BRUXELLES CAPITALE IXLLES (BRUXELLES).)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het hoorrecht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste en tweede middel als volgt toe:

"A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen \ Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratische samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren. Dat verwerende partij verplicht is in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, hetgeen inhoudt dat “de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen”.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

“298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Colombia. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin. [...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Conka (cited above, §§81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation. ” (Eigen vetjes)

Dat het arrest J.K. t. Zweden vervolgens zeer precies opsomt hoe het onderzoek naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM door de bevoegde diensten dient te gebeuren:

“85. In Saadi v. Italy (cited above, § 140) the Court held:

‘... for a planned forcible expulsion to be in breach of the Convention it is necessary — and sufficient — for substantial grounds to have been shown for believing that there is a real risk that the person concerned will be subjected in the receiving country to treatment prohibited by Article 3 (see paragraphs 125 and 132 above and the case-law cited in those paragraphs). ’

86. In F.G. v. Sweden (cited above), the Court found the following concerning the assessment of the existence of a real risk:

‘113. The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 96, Reports 1996-1f and Saadi v. Italy, cited above, § 128). It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see, for example, Saadi v. Italy, cited above, f 129, and N. v. Finland, no. 38885/02, § 167, 26 July 2005). ...

114. The assessment must focus on the foreseeable consequences of the applicant's removal to the country of destination, in the light of the general situation there and of his or her personal circumstances (see Iliavarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 108, Series A no. 215). In this connection, and where it is relevant to do so, the Court will have regard to whether there is a general situation of violence existing in the country of destination (see Sufi and Elmi v. the United Kingdom, nos. 8319/07 and 11449/07, § 216, 28 June 2011). ...

116. It is for the Court to consider in an expulsion case whether, in all the circumstances of the case before it, substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if returned, would face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 of the Convention. If the existence of such a risk is established, the applicant's removal would necessarily breach Article 3, regardless of whether the risk emanates from a general situation of violence, a personal characteristic of the applicant, or a combination of the two.

However, it is clear that not every situation of general violence will give rise to such a risk. On the contrary, the Court has made it clear that a general situation of violence would only be of sufficient intensity to create such a risk 'in the most extreme cases' where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see *Sufi and Elmi*, cited above, §§216 and 218. See also, among others, *L.M. and Others v. Russia*, nos. 40081/14, 40088/14 and 40127/14, § 108, 15 October 2015; and *Mamaghonov v. Russia*, no. 17239/13, §§ 132-133, 23 October 2014).

87. With regard to the assessment of evidence, it has been established in the Court's case-law that 'the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of expulsion' (see *F.G. v. Sweden*, cited above, §115, quoted at paragraph 83 above). The Contracting State therefore has the obligation to take into account not only the evidence submitted by the applicant but also all other facts which are relevant in the case under examination.

88. In assessing the weight to be attached to country material, the Court has found in its case-law that consideration must be given to the source of such material, in particular its independence, reliability and objectivity.

In respect of reports, the authority and reputation of the author, the seriousness of the investigations by means of which they were compiled, the consistency of their conclusions and their corroboration by other sources are all relevant considerations (see *Saadi v. Italy*, cited above, § 143; *NA. v. the United Kingdom*, cited above, § 120; and *Sufi and Elmi*, cited above, § 230).

89. The Court also recognises that consideration must be given to the presence and reporting capacities of the author of the material in the country in question (see *Sufi and Elmi*, cited above, §231). The Court appreciates the many difficulties faced by governments and NGOs gathering information in dangerous and volatile situations.

It accepts that it will not always be possible for investigations to be carried out in the immediate vicinity of a conflict and, in such cases, information provided by sources with first-hand knowledge of the situation may have to be relied on (see *Sufi and Elmi*, cited above, § 232).

90. In assessing the risk the Court may obtain relevant materials *proprio motu*. This principle has been firmly established in the Court's case-law (see *H.L.R. v. France*, cited above, § 37; *Hilal*, cited above, § 60; and *Hirsi Jamaa and Others v. Italy* [GC], no. 27765/09, §116, ECHR 2012). In respect of materials obtained *proprio motu*, the Court considers that, given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other reliable and objective sources such as, for instance, other Contracting or non-Contracting States, agencies of the United Nations and reputable non-governmental organisations (see *F.G. v. Sweden*, cited above, §117, quoted at paragraph 84 above). In its supervisory task under Article 19 of the Convention, it would be too narrow an approach under Article 3 in cases concerning aliens facing expulsion or extradition if the Court, as an international human rights court, were only to take into account materials made available by the domestic authorities of the Contracting State concerned, without comparing these with materials from other reliable and objective sources (see *Salah Sheekh*, cited above, Jf 136). » (Eigen vetjes)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slechts plaatsvinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Dat het recht om gehoord te worden - *audi alteram partem* - een belangrijk onderdeel uitmaakt van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek. Dat het recht om gehoord te worden overigens een algemeen rechtsbeginsel betreft, waaruit voortvloeit dat de administratieve overheden de betrokkene in de mogelijkheid moet stellen naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

"Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten

(HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (Hij 18 december 2008, C-349107, Sopropé, f 50)⁷ (RvV, nr. 194.856, 10 november 2017)

Dat uiteraard niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. "Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris gouden kunnen doen afzien van het opleggen van de bestreden maatregel.

Dat verwerende partij derhalve, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, verzoeker diende te horen in een taal dewelke hij voldoende machtig is. Dat verwerende partij vervolgens haar beslissingen diende te baseren op alle gekende feitelijke en juridische gegevens, dewelke zij in de bestreden beslissing diende op te nemen.

Dat verwerende partij tevens rekening dient te houden met de algemene situatie in het land van herkomst van verzoeker. Dat dit blijkt uit een voorgaand arrest van Uw Raad:

"Il ne ressort d'aucune pièce versée au dossier administratif que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir les éléments précités, avant la prise de l'acte attaqué.

Or, la jurisprudence de la Cour EDH enseigne, ce à quoi le Conseil se rallie, que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, compte tenu de la situation générale qui y prévaut et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir.: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, §78; Cour EDH, 28 février 2008, Saadi/Italie, §§128-129; Cour EDH, 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres / Royaume-Uni, §108 infine), la partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile (voir Cour EDH 21 janvier 2011, Al.S.S. / Belgique et Grèce, § 366), quod non en l'espèce.

Au vu des développements qui précèdent, le Conseil souligne qu'au regard du principe de nonrefoulement, tel qu'il est affirmé, notamment, par l'article 33 de la Convention de Genève, l'article 3 de la Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants et l'article 3 de la CEDH, la partie défenderesse ne pouvait envisager un éloignement du requérant sans s'être assurée, d'une part, qu'il ne serait pas renvoyé vers un pays où il encourrait un risque réel d'être soumis à des traitements contraire à l'article 3 de la CEDH et, d'autre part, que le pays vers lequel il serait éloigné respecte lui-même le principe de non-refoulement.

Or, en l'occurrence, force est de constater qu'il ne ressort d'aucun des éléments versés au dossier administratif ou produits à l'audience par la partie défenderesse que celle-ci aurait procédé à cette vérification, préalablement à l'adoption de l'acte attaqué, ni même que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir son point de vue, que ce soit au sujet de sa reprise en charge par la France ou l'Italie ou de son éventuel éloignement vers le Soudan, éventualité que la décision attaquée ne permet pas d'exclure, ainsi que cela a été relevé plus haut. »

Dat een pertinent onderdeel van deze overwegingen een deugdelijke controle van het artikel 3 van het EVRM betreft, gelet op het non-refoulement beginsel.

A. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat "Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. "

Dat, gelet op het gegeven dat het artikel 3 EVRM een fundamenteel recht binnen een democratische samenleving betreft en gelet op de heersende rechtspraak, dient het nemen van een verwijderingsbeslissing

voorafgegaan te worden door een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 31 januari 2018, volgens het welke « il appartenait au demandeur de faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention »

Eenzelfde werd bevestigd door de Raad van State in een arrest van 28 september 2017 :

“Un ordre de quitter le territoire est une décision d'éloignement, visée à l'article 1er, 6°, de la loi du 15 décembre 1980, qui constate l'illégalité du séjour d'un étranger et qui lui impose une obligation de retour. L'étranger doit respecter l'obligation de retour et est donc appelé à exécuter l'ordre sans que la partie adverse ne prenne une autre décision et ne porte une nouvelle appréciation.

C'est donc, lors de la prise d'un ordre de quitter le territoire, que la partie adverse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique, notamment l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Afin d'assurer une interprétation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 qui soit conciliable avec les normes précitées de droit international, il y a lieu de considérer que cette disposition n'impose pas à la partie adverse d'adopter un ordre de quitter le territoire si son exécution est susceptible de méconnaître ces normes.

La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980, soit à son transfert physique hors du territoire, et puisse s'assurer; à ce moment, que cet éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller; dès la prise de l'ordre de quitter le territoire, r? fg que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité.

En effet, il ne peut pas être préjugé que l'étranger ne respectera pas l'ordre de quitter le territoire. En conséquence, la partie adverse ne peut pas s'abstenir de veiller à ce que l'exécution de cet ordre respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, sous prétexte qu'elle pourrait opérer une telle vérification lors de la prise de mesures de contrainte destinées à l'éloignement de l'étranger en cas d'inexécution de l'ordre de quitter le territoire. En décidant, en substance, que la partie adverse ne devait pas veiller au respect de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales lors de l'adoption de l'ordre de quitter le territoire, l'arrêt attaqué a donc méconnu l'article 3 précité ainsi que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980.

Étant donné qu'il ressort de ce qui précède que la partie adverse doit s'assurer, dès la prise d'un ordre de quitter le territoire et donc avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, il est dénué d'intérêt de déterminer si, en l'espèce, la mesure de maintien en un lieu déterminé avait disparu de l'ordonnancement juridique suite à la libération du requérant ou si seule son exécution avait été suspendue temporairement. Eu égard à ce qui précède, la première branche est fondée. (Nous soulignons)”

Deze rechtspraak werd andermaal bevestigd door Uw Raad in een arrest van 22 maart 2018 :

“De Raad stelt vast dat in de bestreden akte tot tweemaal toe letterlijk kan worden gelezen: ‘Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 E URM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden’. De gemachtigde geeft in de bestreden akte derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad kan dan ook niet anders dan verzoeker volgen in zijn betoog dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM werden geschonden door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Waar de verweerder argumenteert op grond van een verhoor op 19 maart 2018, merkt de Raad op dat dit verhoor werd afgenomen drie dagen nadat de bestreden beslissingen werden getroffen. Voor zover uit dit loutere ‘verhoor’ al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, kan deze handelswijze de reeds drie dagen eerder genomen verwijderingsmaatregel echter niet wettigen.

Ook de argumentatie hieromtrent in de nota met opmerkingen komt neer op een loutere a posteriori gegeven motivering, die echter niet wegneemt dat de bestreden beslissingen werden genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst. De middelen zijn dan

ook op het eerste zicht gegrond en dus ernstig voor zover de schending wordt aangevoerd van de artikelen 3 en 8 EVRM. ”

Dat verwerende partij, gelet op haar formele motiveringsplicht, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan nemen, daar waar zij stelt dat de gedwongen terugkeer bij een toekomstige beslissing zal worden gemotiveerd. De administratie kan niet verwijzen naar een toekomstige motivatie, die op het moment van de vaststelling van de handeling niet bestond, zoals bevestigd door de Raad van State:

“Qu’il s’ensuit qu’une motivation par référence n’est admissible que si le destinataire de l’acte a connaissance du document auquel il est renvoyé au plus tard au moment où il découvre l’acte qui lui est notifié; que la simple indication du document de référence ne suffit donc pas puisqu’elle n’indique que l’existence de celui-ci et ne fournit aucune indication sur son contenu. ”

Dat verwerende partij derhalve voor het nemen van de bestreden beslissing een deugdelijke controle diende te voeren naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM op basis van de verklaringen die verzoeker doet in het kader van zijn recht om gehoord te worden, doch tevens op basis van de algemene landeninformatie die gekend is aangaande zijn land van herkomst. Dat verwerende partij deze overwegingen, gelet op haar formele motiveringsplicht, tevens in haar beslissing dient op te nemen.

Verzoeker is in eerste instantie formeel, daar waar hij stelt niet gehoord te zijn aangaande de redenen van zijn vlucht uit Colombia, dit gelet op het gegeven dat hij slechts voor een zeer korte tijdsduur werd gehoord, waarin hij onvoldoende de tijd kon hebben zijn grieven voor te leggen.

“Dans ces conditions, il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d’assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l’entretien individuel. Le recours à un codétenu dont rien ne garantit qu’il soit capable de traduire correctement l’entièreté des propos du requérant ne peut, prima facie, être considéré comme suffisant. Il en va d’autant plus ainsi, que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées.” Dat verzoeker derhalve niet op een deugdelijke wijze werd gehoord. Dat, indien verzoeker op een deugdelijke wijze gehoord zou zijn, hij had kunnen uiteenzetten dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie die enorm onstabiel blijft. Dat verzoeker overigens omwille van deze reden reeds in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgegeven door de Spaanse autoriteiten. Dat verwerende partij tevens in staat was geweest om een rigoureuus onderzoek te voeren naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM indien zij verzoeker deugdelijk had gehoord. Dat zijn recht gehoord te worden met de voeten getreden werd. Dat dit tevens blijkt uit het feit dat betrokkene in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning en werkvergunning afgegeven door de Spaanse autoriteiten, maar dat hiervan nergens melding van gemaakt wordt in de bestreden beslissing. Dat dit nochtans een verregaande impact had moeten hebben bij het opmaken van voorliggende beslissing.

Dat verwerende partij tevens, in afwezigheid van een deugdelijk gehoor, gehouden is tot het voeren van een rigoureuus onderzoek naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM en dit in het licht van de gekende landeninformatie. 'Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de preciaire mensenrechten- en veiligheidssituatie in Colombia en het gegeven dat verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Colombia. Dit eens te meer gelet op het duidelijke en onmiskenbare begin van bewijs dat in het tweede middel wordt uiteengezet.

Uit de beslissing blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM werd geschonden. De bestreden beslissing is bovendien in het licht van artikel 3 EVRM (procedurele luik), het recht gehoord te worden en de formele motiveringsplicht niet naar recht verantwoord.

TWEEDE MIDDEL:

• SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM (MATERIEEL LUIK):

A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Om onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen is vereist dat:

«134. un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, entre autres, Price c. Royaume-Uni, no 33394/96, f 24, CEDH 2001-VII, Mouiel c. France, no 67263/01, f 37, CEDH 2002-IX, et Jalloh c. Allemagne [GC], no 54810/00, § 67, 11 juillet 2006).

135. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne puissent être qualifiés d'« inhumains » ou de « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitimes (Habita c. Italie ICC], no 26772/95, § 120, CEDH 2000-IV).

136. Pour déterminer s'il y a lieu de qualifier de torture une forme particulière de mauvais traitement, il faut tenir compte de la distinction que comporte l'article 3 entre cette notion et celle de traitements inhumains ou dégradants. Il apparaît que cette distinction a été incluse dans la Convention pour marquer de l'infamie spéciale de la « torture » les seuls traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (Aydin c. Turquie, arrêt du 25 septembre 1997, Recueil 1997-El, f 82, et Selmouni précité, f 96) »." (Eigen vetjes)

Wat betreft foltering, onmenselijke of vernederende behandeling, heeft het EHRM volgende omschrijvingen vooropgesteld:

« 90. Pour déterminer si une forme de mauvais traitement doit être qualifiée de torture, il faut avoir égard à la distinction, que comporte l'article 3, entre cette notion et celle de traitement inhumain ou dégradant. Ainsi que la Cour l'a relevé précédemment, cette distinction paraît avoir été consacrée par la Convention pour marquer d'une spéciale infamie des traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (Irlande c. Royaume-Uni, précité, § 167, Aksoy, précité, §63, et Se/mou ni, précité, f 96). Outre un élément de gravité, la torture duplique une volonté délibérée, ainsi que le reconnaît la Convention des Nations unies contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants : en son article 1, elle définit la torture comme tout acte par lequel une douleur ou des souffrances aiguës sont intentionnellement infligées à une personne aux fins notamment d'obtenir d'elle des renseignements, de la punir ou de l'intimider (Akkoc, précité, § 115). » (Eigen vetjes)

« 220. La Cour qualifie d'« inhumain » un traitement infligé « avec préméditation pendant des heures et [qui cause] soit des lésions corporelles, soit de vives souffrances physiques ou mentales » (ibidem, § 92).

Un traitement est « dégradant » s'il humilie ou avilit un individu, s'il témoigne d'un manque de respect pour sa dignité humaine, voire la diminue, ou s'il suscite chez l'intéressé des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à briser sa résistance morale et physique (ibidem, § 92 . Pretty c. Royaume-Uni, no 23461/02, § 52, CEDH 2002-III). Il peut suffire que la victime soit humiliée à ses propres yeux, même si elle ne l'est pas à ceux d'autrui (voir, parmi d'autres, Tyrerc. Royaume-Uni, 25 avril 1978, § 32, série A n°26). »° (Eigen vetjes)

Met betrekking tot de toepassing van artikel 3 EVRM in uitwijzingszaken, herhaalt het EHRM haar vaste rechtspraak waarbij ze stelt:

(d'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3.»".

« Malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3, pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier, aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'Etat de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants proscrits par ledit article (art. 3).» » .

Verwerende partij had moeten verzekeren dat een terugkeer voor verzoeker naar Colombia geen reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 EVRM.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Verzoeker is een Colombiaans onderdaan die zijn land reeds lang ontvluchtte gelet op de algemene mensenrechtensituatie in zijn land van herkomst. Dat hij zich sedertdien in Spanje heeft gevestigd alwaar hij een verblijfs- en werkvergunning heeft.

Een terugkeer naar zulk een erbarmelijke situatie dient te worden beoordeeld in het licht van artikel 3 EVRM en houdt ontegensprekelijk een schending van desbetreffend artikel in. Dit kan reeds ontwaart worden uit een korte opzoeking op www.ecoi.net. Uit de bestreden beslissing kan duidelijk blijken dat verwerende partij heeft nagelaten de volgende informatie in rekening te brengen. Verzoeker brengt met volgende informatie een begin van bewijs bij aangaande het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat de mensenrechtensituatie in Colombia enorm precair blijft door de willekeurige executies waarmee het land geplaagd wordt:

“a. Arbitrary Deprivation of Life and Other Unlawful or Politically Motivated Killings

There were reports that the government or its agents committed arbitrary or unlawful killings. According to the nongovernmental organisation (NGO) Colombia Europe United States Coordination (Coordinacion Colombia Europa Estados Unidos, CCEEU), from January 1 through August, there were 27 cases of intentional deaths of civilians committed by state agents” that included 34 victims.

For example, the Attorney General’s Office reported October 23 that eight members of the 29th Army Land Battalion attached to the Army’s ‘Third Buffalo Company had been arrested and were under investigation for alleged crimes of aggravated homicide and attempted aggravated homicide in relation to the March killing of a peasant named Ciro Alfonso Mangano Ariga and attempted killing of Andres Fabian Salcedo Rincon in Arauca. An investigation by the Attorney General’s Office Special Investigations Unit, in conjunction with the army, revealed the killing was unrelated to a supposed confrontation. In a press release, the Attorney General’s Office stated its commitment to investigate and prosecute crimes of this type so that these forms of violence do not continue to present themselves.”

Illegal armed groups including the EEN committed numerous unlawful or politically motivated killings, often in areas without a strong government presence (see section 1.g).

Investigations of past killings proceeded, albeit slowly. From January 1 through July, the Attorney General’s Office registered one new case of alleged aggravated homicide by state agents. During the same period, authorities formally accused 123 members of the security forces of aggravated homicide or homicide of a civilian, almost all for crimes that occurred prior to 2017, and made one arrest. The Attorney General’s Office reported that through August, it obtained six new convictions of security force members in cases involving homicide of a ‘protected person ” (i.e., civilians and others accorded such status under international humanitarian law), four new convictions in cases involving aggravated homicide, and 14 new convictions in cases involving simple homicide” committed by security force members. Of these sentences, 23 corresponded to cases that took place before 2018.

For instance, on August 14, Jose Miguel Narvaey, deputy director of the disbanded Administrative Department of Security, was sentenced to 30 years in prison for the 1999 killing of journalist Jaime Garmon.

There were developments in efforts to hold officials accountable in false positive extrajudicial killings, in which thousands of civilians were killed and falsely presented as guerrilla combatants in the late 1990s to late 2000s. During 2017 and through May 20, the Attorney General’s Office reported 246 members of the security forces were convicted in cases related to “false positives,” 716 cases were in the prosecution phase, and 10 new investigations were opened. In total, the government had convicted 1,176 members of the security forces in cases related to false positives as of May, including at least eight colonels, according to the Attorney General’s Office.

The Attorney General’s Office reported there were open investigations of 19 retired and active-duty generals related to false positive killings as of May. The Attorney General’s Office also reported there were 2,504 open investigations related to false positive killings or other extrajudicial killings as of May 20.

Additionally, the JBP reviewed some investigations related to false positive or extrajudicial killings. For example, on July 10, the JEP began to review the case against retired general William Henry Torres Escalante. Retired general Mario Montoya Uribe also chose to bring his pending case to the JEP. On August 10, after the JEP received his case, Colonel Gabriel Rincon publicly apologised for his involvement in false positive killings in 2008 in Soacha. More than 1,900 members of the armed forces signed a commitment to participate in the JEP’s processes.

In January media reports indicated the Attorney General’s Office intended to file charges of aggravated homicide against two members of the security forces in relation to the October 2017 events in the southwestern municipality of Tumaco, Narino Department, that the Inter-American Commission on Human

Rights (IACHR) reported resulted in the killing of at least seven persons, including two members of the Awa indigenous people and the wounding of 20 others.

Illegal armed groups, including the ELN and narcotics traffickers, were significant perpetrators of violent crimes and committed unlawful killings (see section 1.g.).

Human rights organisations, victims, and government investigators accused some members of government security forces of collaborating with or tolerating the activities of organised-crime gangs, which included some former paramilitary members. According to the Attorney General's Office, between January and August 10, 83 members of government security forces were arrested for ties with illegal armed groups.

According to a December 26 UN report, the UN Office of the High Commissioner for Human Rights (OHCHR) reported 163 verified killings of social leaders and human rights defenders since the signing of the peace accord in November 2016 and a total of 454 cases reported. According to the Attorney General's Office, 28 persons in 19 cases have been convicted in the killings of human rights defenders and social leaders. According to the Centro Nacional de Consultoría and the NGO Consultancy for Human Rights and Displacement, 70 percent of the killings occurred in eight of the country's 32 departments: Antioquia, Cauca, Valle del Cauca, Nariño, Norte de Santander, Chocó, Córdoba, and Putumayo. The motives of the killings varied, and it was often difficult to determine the primary or precise motive in individual cases.

For example, on January 27, Temistocles Machado, a prominent human rights activist and Afro-Colombian community leader, was killed in Buenaventura in Valle del Cauca. Former president Juan Manuel Santos requested the Elite Corps of the National Police to prioritise the investigation of the case, and authorities instituted proceedings against five persons as of year's end.

On November 19, President Duque created the Commission of the Timely Action Plan for Prevention and Protection for Human Rights Defenders, Social and Communal Leaders, and Journalists (Comisión del Plan de Acción Oportuna para Defensores de Derechos Humanos, Líderes Sociales, Comunitarios y Periodistas, PAO) to strengthen coordination including efforts to investigate and prevent attacks against social leaders and human rights defenders. Additionally, the minister of interior reported to the UN Human Rights Council in May that the government established an elite corps of the National Police, a specialised subdirectorate of the National Protection Unit, a special investigation unit of the Attorney General's Office responsible for dismantling criminal organisations and enterprises, and a unified command post, which the minister stated shared responsibility for protecting human rights defenders from attack and investigating and prosecuting these cases. "

Dat verscheidene gewapende groeperingen nog steeds terreur zaaien in Colombia:

'The EHN, a smaller leftist guerrilla force of approximately 2,000 armed combatants, continued to commit crimes and acts of terror throughout the country-including bombings, violence against civilian populations, and violent attacks against military and police facilities-despite a brief bilateral ceasefire that concluded in January. Illegal armed groups and drug gangs such as the Gulf Clan also continued to operate. The CCEEU and other NGOs considered some of these illegal armed groups to be composed of former paramilitary groups. The government acknowledged that some former paramilitary members were active in illegal armed groups but noted these groups lacked the national, unified command structure and explicit ideological agenda that defined past paramilitary groups, including the disbanded United Self-Defense Forces of Colombia (AUC).

Killings: The CCEEU reported 34 deaths it attributed to arbitrary or unlawful killings by state agents, many of which occurred in the context of armed conflict. In some cases military officials stated the killings were military mistakes. In other cases military officials stated they believed an individual was fighting on behalf of illegal armed groups, while community members stated the victim was not a combatant. For example, media reported that Evis DragLopez and Miller Drag Lopez were allegedly killed by members of Army Task Force Ouirón during confrontations between the army and the ELN on January 18 in Tame, Arauca. According to the army, the brothers were identified as members of the ELN. Indigenous leaders disputed the army's account, stating the brothers were members of the Julieros indigenous community and asking for clarification into the circumstances behind their deaths.

There were no updates available at year's end on the investigation into the 2017 killing of Eduardo Antonio Gutierrez by members of the army.

Guerrillas, notably the ELN, committed unlawful killings.

For example, on January 27, a bomb in a police station in Barranquilla killed five police officers and wounded 42 other persons. National Police arrested Camilo Beltrán, a member of the ELN, in connection with the attack.

Illegal armed groups committed numerous political and unlawful killings, primarily in areas under dispute with guerrillas or without a strong government presence. The Attorney General's Office reported that through August, it had arrested 27 members of illegal armed groups in cases involving homicide.

Organised-crime gangs and guerrilla groups killed, threatened, and displaced educators and their families for political and financial reasons, often because teachers represented the only government presence in the remote areas where the killings occurred.

There were no updates available at year's end regarding the status of the investigation into the 2017 killing of student and social leader Ivan Torres Acosta.

Independent observers raised concerns inadequate security guarantees were facilitating the killing of former FARC militants. According to the September 28 Report of the Secretary-General on the UN Verification Mission in Colombia, 71 former FARC combatants had been killed since the signing of the 2016 peace accord. Abductions: Organized-crime gangs, the ELN, and common criminals continued to kidnap persons, both for ransom and for political reasons.

For example, on March 26, members of an illegal armed group kidnapped three persons from an Ecuadorian reporting team from the newspaper El Comercio and later killed them. On November 1, the IACHR reported the Attorney General's Office had made "significant progress" in the case, including the capture and prosecution of at least three of those responsible for these crimes.

Between January and July, the Ministry of Defense reported 28 hostages were freed, nine hostages died in captivity, two escaped, and 16 were released after pressure from the government.

The Special Unit for the Search for Disappeared Persons (UBPDJ provided for in the peace accord is mandated to account for those who disappeared in the context of the armed conflict and, when possible, locate and return remains to families. Presidential decrees issued in February and August established the UBPD's internal framework, personnel structure, and formally appointed the UBPD director, Lu% /Marina Mongon. According to the Observatory of Memory and Conflict, more than 80,000 persons were reported missing as a result of the armed conflict, including 1,214 military and police officers who were kidnapped by the FARC and the ELN.

Physical Abuse, Punishment, and Torture: CINEP reported FARC dissidents and organized-crime gangs were responsible for six documented cases of torture through June 30 (see section 1.c.).

The ELN, FARC dissidents, and other groups continued to lay land mines during the year. According to the government's civilian demining authority (Descontamina), there were 113 victims of improvised explosive devices (IEDs) and land mines during the year, including 72 civilians, of whom 20 were children, and 41 were members of the security forces. This was a significant increase over the 57 victims in 2017.

(...)

Other Conflict-related Abuses: During the year reports of other human rights abuses occurred in the context of the conflict and narcotics trafficking. Drug traffickers, guerrilla fighters, and other illegal armed groups continued to displace predominantly poor and rural populations (see section 2.d., Internally Displaced Persons). "

"A minority of dissident guerrilla fighters rejected the terms of the peace agreement, have not disarmed, and continue to commit abuses. Others joined or created new groups after disarming partly in reaction to inadequate reintegration programs. In February, the government estimated that FARC dissident groups had more than 1,400 members.

In the southern municipality of Tumaco, FARC dissident groups have engaged in serious abuses against civilians, including murder, rape, child recruitment, kidnappings, and disappearances.

In March, one of these groups, the Oliver Sinisterra Front, kidnapped three employees of the Ecuadorian newspaper El Comercio who were reporting on the group's operations in Mataje, Ecuador. The group held the men hostage for two weeks, demanding that the Ecuadorian government release three imprisoned Front members. On April 11, the group released a pamphlet announcing that the three hostages were dead. Their bodies were found in rural Tumaco in mid-June.

The ELN continued in 2018 to commit serious abuses against civilians, including killings, forced displacement, and child recruitment. In its fighting with the Popular Army of Liberation (EPL)—a holdout from a guerrilla group that demobilised in the 1990s—the groups forced over 12,000 people to leave their houses in the northeast area of Catatambo.

The ELN continued to engage in kidnappings in 2018. On September 7, EEN members kidnapped Mayerli Cortés Rodríguez 1\$, whom the group accused of being a government informant. They released her on September 19. "

Dat verwerende partij, gelet op deze informatie, een deugdelijke controle had moeten doorvoeren.

Uit het bovenstaande blijkt dat de huidige mensenrechtensituatie te Colombia tot op heden een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Gezien het bovenstaande is het begin van bewijs dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling bestaat, gelet op het begin van bewijs voorgelegd door verzoeker.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In haar eerste en tweede middel betoogt de verzoekende partij dat haar recht om gehoord te worden volgens haar geschonden is. Zij stelt dat zij niet gehoord is aangaande de redenen van haar vlucht uit Colombia, dit gelet op het gegeven dat zij slechts voor een zeer korte tijdsduur werd gehoord, waarin zij onvoldoende de tijd had haar grieven voor te leggen. Zij stelt verder dat, indien ze zou gehoord zijn, ze had kunnen uiteenzetten dat zij haar land van herkomst is ontvlucht omwille van de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie die enorm onstabiel blijft. Zij stelt overigens omwille van deze reden reeds in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel afgegeven door de Spaanse autoriteiten. De verwerende partij was volgens de verzoekende partij tevens in staat geweest om een rigoureuus onderzoek te voeren naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM indien zij de verzoekende partij deugdelijk had gehoord. Dat haar recht om gehoord te worden met de voeten getreden werd blijkt volgens de verzoekende partij tevens uit het feit dat zij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning en werkvergunning afgegeven door de Spaanse autoriteiten, maar dat hiervan nergens melding van gemaakt wordt in de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt dat dit nochtans een verregaande impact had moeten hebben bij het opmaken van voorliggende beslissing.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de algemene situatie in het land van herkomst, Colombia, waarvan zij volgens de verzoekende partij op de hoogte was. Het betreft immers volgens haar algemene landeninformatie. De verwerende partij is volgens de verzoekende partij op de hoogte van de preciaire mensenrechten- en veiligheidssituatie in Colombia en het gegeven dat de verzoekende partij al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar volgens de verzoekende partij niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Colombia. De verwerende partij had volgens de verzoekende partij moeten verzekeren dat een terugkeer naar Colombia geen reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij herhaalt dat zij zich in Spanje heeft gevestigd waar zij een verblijfs- en werkvergunning heeft. De verzoekende partij vervolgt dat de mensenrechtensituatie in Colombia enorm precair blijft door de willekeurige executies waarmee het land geplaagd wordt, dat verscheidene gewapende groeperingen nog steeds terreur zaaien in Colombia, en dat de verwerende partij, gelet op deze informatie, een deugdelijke controle had moeten doorvoeren.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op eer heeft verklaard dat zij een verblijfstitel heeft in Spanje die geldig is tot 29 april 2025.

De in casu bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), vermeldt uitdrukkelijk dat de verzoekende partij het bevel gegeven wordt het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, *“tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. De in casu bestreden beslissing houdt op zich geen gedwongen verwijdering in naar Colombia, en verhindert de verzoekende partij niet om zich naar Spanje te begeven indien zij beschikt over de nodige documenten om zich naar dat land te begeven. De verzoekende partij heeft zelf verklaard dat zij over dergelijke documenten beschikt. De in casu bestreden beslissing heeft, rekening gehouden met deze persoonlijke verklaringen van de verzoekende partij, dan ook helemaal niet tot gevolg dat de verzoekende partij zich naar Colombia zou moeten begeven. Zij kan naar Spanje reizen, aangezien zij volgens haar eigen verklaringen in dat land over een verblijfstitel en werkvergunning beschikt. Het hele betoog van de verzoekende partij dat betrekking heeft op een eventuele verwijdering naar Colombia is dan ook niet dienstig. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM had moeten onderzoeken met het oog op een eventuele terugkeer naar Colombia. De verzoekende partij brengt verder geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat zij artikel 3 van het EVRM zou geschonden achten bij een eventuele terugkeer naar Spanje. Dit onderdeel van de twee middelen is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt dat ook haar hoorrecht geschonden werd aangezien zij volgens haar niet werd gehoord. Zij specificeert dat zij gehoord werd voor een zeer korte tijdsduur, maar dat zij onvoldoende de tijd had haar grieven voor te leggen.

Uit het stuk “Rapport administratif: Séjour illégal Ordre public” blijkt dat de verzoekende partij op 14 juli 2019 werd ondervraagd door de politie. Dit stuk bevat onder meer de volgende vermeldingen:

“La personne concernée déclare:

Y-a-t-il des éléments que l'étranger veut communiquer concernant la légalité de son séjour, famille ou vie familiale ? non

Y-a-t-il des éléments que l'étranger veut communiquer sur son état de santé ? non

Y-a-t-il des éléments qui pourrait empêcher un retour dans l'immédiat ? non

Avez-vous fait une demande d'asile en Belgique ou dans un autre pays Dublin? non

Est-ce que vos empreintes ont été prises dans un autre pays Dublin? Non”

Uit dit stuk blijkt dat verzoekende partij op 14 juli 2019 werd gehoord en haar werd gevraagd of er elementen voorhanden zijn die zij wil aanbrengen over de wettigheid van haar verblijf, of over haar familie- en privéleven. Er werd haar eveneens gevraagd of zij elementen wilde aanbrengen over haar gezondheidstoestand, of er elementen waren die een onmiddellijke terugkeer zouden verhinderen, en of zij een asielaanvraag in België of een ander Dublin-land had ingediend. Ten slotte werd haar gevraagd of haar vingerafdrukken al in een ander Dublin-land werden genomen. De verzoekende partij antwoordde op alle vragen met *“neen”*. Of dit interview al dan niet lang geduurd heeft doet in casu niet ter zake. Het staat vast dat de verzoekende partij, zij het misschien kort, werd gehoord, en dat zij de kans heeft gekregen om haar standpunt met betrekking tot een eventuele snelle terugkeer duidelijk te maken. De verzoekende partij betwist dit ook niet, maar stelt enkel dat het verhoor te kort was om haar grieven voldoende uiteen te zetten. Dit blijkt alleszins niet uit de vragen die aan de verzoekende partij werden gesteld, en de verzoekende partij maakt haar loutere bewering ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk. De verzoekende partij maakt een schending van haar hoorrecht dan ook niet aannemelijk.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verder geen enkel ander motief van de bestreden beslissing betwist. Deze motieven blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU